

ΝΑ ΑΠΟΒΑΛΛΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΚΑΤΖΟΧΟΙΡΟΥ

Να βγάλω τους αχινούς από τα πόδια μου*

Του Μάκη Μπαλαούρα *

Βιώνουμε μια πλατιά και βαθιά κοινωνική, οικονομική και περιβαλλοντική κρίση. Ιστορικά έχει αποδειχθεί πως δεν υπάρχει αυτοματισμός πως η κρίση του κεφαλαίου θα υλοποιηθεί με πρόοδο του εργατικού κινήματος και των κοινωνικών σχέσεων. Για να υπάρξουν αυτά χρειάζεται μια πρωτοπορία που να δίνει πνοή στην ταξική πάλη. Μια πρωτοπορία που να μας παρέχει: μια ανταγωνιστική γνώση για να κατανοήσουμε τους παγκόσμιους σεισμούς «Δεν μας επιτρέπεται ο επαρχιωτισμός» (Ινγκράο)

Οι παλιοί κομμουνιστές έλεγαν ότι το ένα πόδι μας να πατάει στην καθημερινότητα, στην ταξική πάλη, στις πολιτικές πρωτοβουλίες, στη δράση μας σε γειτονιές και χωριά.

Το άλλο πόδι, η παγκόσμια διάσταση του κινήματος, που άλλωστε αποτελούμε τμήμα της

Σήμερα βρίσκονται σε κρίση και οι δύο σχέσεις (Ινγκράο).

Χρειάζεται ένα πολιτικό υποκείμενο, όπως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, που να σκέφτεται και να βλέπει τον εαυτό του σε διαφορετικά πεδία, με σύνδεση ενός συνόλου ανοιχτού, πλουραλιστικού και ανταγωνιστικού.

Τι σημαίνει ανταγωνισμός;

Είναι η διεκδίκηση (με ευφάνταστους τρόπους), θέσεων που δεν εντάσσονται στις καθιερωμένες πολιτικές διαδικασίες (αυτό έγινε με το φοιτητικό κίνημα του '68 και τους Λαμπράκηδες και το φοιτητικό κίνημα της Δικτατορίας).

• Ποιους όμως αντιπροσωπεύει η δική μας αριστερά;

Από ποιους παίρνει νομιμοποίηση;

Από τους “χωρίς φωνή” ή “τους αποκλεισμένους και όχι τους ενταγμένους” (Ζίζεκ)

Η κύρια αντίθεση κεφαλαίου – εργασίας βγάζει στο φως τους άλλους ανταγωνισμούς (περιβάλλον – γυναίκα).

Δεξιά διέξοδος;

Είναι πολύ πιθανόν να υπάρξει δεξιά διέξοδος στην κρίση επειδή οι δυνάμεις της εργασίας είναι κατακερματισμένες.

Που οδηγεί η δεξιά διέξοδος:

- Ευελιξία εργασιακών σχέσεων
- Μετάβαση από το κοινωνικό Κράτος στο ελεήμον κράτος
- Ασφυκτικότερο πλαίσιο δημοκρατίας, περιορισμός δικαιωμάτων
- Επανάκαμψη των ιδεολογιών που νομίζαμε ότι μπήκαν στο περιθώριο όπως εθνικιστικών, ρατσιστικών, φονταμενταλιστικών, ομοφοβικών

Το σύγχρονο **Πρεκαριάτο** (σύνθετη λέξη που προέκυψε από το Προλεταριάτο και τη λατινογενή λέξη precority (ανασφάλεια) ή “η γενιά των αόρατων” (Ινγκράο) περιλαμβάνει:

Τους επισφαλείς εργαζόμενους, τους ενοικιαζόμενους, τους εργαζόμενους με μπλοκάκι, τους Stage, τους άνεργους.

Ανεργία Νέων: Πρόσφατα στοιχεία της Eurostat:

Α’ τρίμηνο 2009 (15-24 ετών) 24,2% (Άντρες: 18,3% / Γυναίκες: 31,8%). Ευρωζώνη: Ισομερές ποσοστό μεταξύ ανδρών – γυναικών στο 18%.

Με άλλα λόγια, η δική μας γενιά, είναι η πρώτη, με εξαίρεση πολέμους και λοιμούς, η πρώτη γενιά που παραδίδει χειρότερους όρους στους νέους.

Αν η ρήση του Μαρξ ότι οι προλετάριοι έχουν να χάσουν μόνο τις αλυσίδες, σήμερα οι νέοι κι όλοι εμείς κινδυνεύουμε να χάσουμε τα πάντα.

Ο Δεκέμβρης ήταν εξέγερση των πρεκάρων. Η νεολαία μετέτρεψε τους “χωρίς φωνή” σε κύμα θυμού και χαράς.

Απάντηση της Αριστεράς:

Ενότητα: Ριζοσπαστικής – Ανανεωτικής – Αντικαπιταλιστικής – Κινηματικής – Δημοκρατικής Αριστεράς

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα σαν πρωτότυπο εγχείρημα. Παρόμοιοι πολιτικοί σχηματισμοί, το Μπλόκο της Πορτογαλίας και το De Linke της Γερμανίας.

- Εγχείρημα που κανείς δεν περίμενε, ιδιαίτερα αυτοί που πιστεύουν στον τριτοδιεθνισμό.

Πως φτάσαμε όμως στο ΣΥΡΙΖΑ;

Προηγήθηκαν:

Ο “Χώρος Διαλόγου” και η προσπάθεια για την “**Επανίδρυση της Αριστεράς**”. Όμως δεν μείναμε μόνο στις συζητήσεις. Στις εκλογές του 2000 η ΑΚΟΑ στήριξε ενεργά τον Συνασπισμό, θεωρώντας ότι δεν πρέπει να εξαφανιστεί αυτός ο χώρος. Έτσι, τότε, ο Συνασπισμός κατόρθωσε να συγκεντρώσει μόλις το 3% και να μπει στη Βουλή.

Δεν προέκυψαν όμως εν κενώ τα κοινά στοιχεία, όπως ο Δημοκρατικός δρόμος προς τον Σοσιαλισμό. Οι θέσεις του ΚΚΕ Εσωτερικού για τον Αριστερό ευρωκομμουνισμό σε αντίθεση με την τάση του ΚΚΕ Εσωτερικών που αργότερα μετεξελίχθηκε ως ΕΑΡ (π.χ. ΕΑΔΕ)

Ο **Δημοκρατικός Δρόμος προς τον Σοσιαλισμό** είναι ένας δρόμος επίπονος με ρήξεις, μέσα και έξω από θεσμούς (Πουλαντζάς) που δημιουργεί τους όρους για συμμαχίες που θα οικοδομήσουν Κοινωνική και πολιτική πλειοψηφία (όχι λαϊκού μετώπου με τη μορφή του τριτοδιεθνιστικού).

Πρόσφατο παράδειγμα είναι η συνεργασία των αριστερών σοσιαλδημοκρατών, του Λαφοντέν με το De Linke γεγονός που εμπότισε τη δική μας Αριστερά και πολιτικά και ιδεολογικά

Η σχέση κόμματος με τα κινήματα δε σημαίνει μόνο αναζωογόνηση του κόμματος αλλά μέσω της αλληλεπίδρασης δημιουργεί όρους κοινωνικής γείωσης.

Βασικό στοιχείο του Δημοκρατικού Δρόμου είναι η **Αυτονομία των κινήματων**, σε αντίθεση με το μοντέλο του υπαρκτού (Εργατικό κίνημα / Οικολογικό / Φεμινιστικό).

Η Αυτονομία των κινήματων παραπέμπει και στο μοντέλο σοσιαλισμού, που θέλουμε να οικοδομήσουμε σε αντίθεση με το μοντέλο των κρατών του υπαρκτού «σοσιαλισμού».

Όπως έγραψε η Ροσάνα Ροσάντα:

“Πολλές αντιλήψεις του ’68 ανατρέπονται μέσα στη μνησικακία σ’ αυτό που το εργατικό κίνημα, το πρώην τιμημένο, δεν κατανόησε: θυσίασε τον άνθρωπο για τη συλλογικότητα, το άτομο για το κόμμα, τη σύγκρουση των φύλων για τον «οικονομισμό», τη γη για την καταστροφική ανάπτυξη. Υποτίμησε το μέγεθος του ιερού, της εθνότητας, των κύκλων. Εξύμνησε τη λογική ενάντια στη συγκίνηση, τη δύση ενάντια στις διαφορετικότητες, το μέλλον σε σχέση με το παρόν. Το μεταμοντέρνο του έδωσε ένα χεράκι. Αυτή είναι η κύρια τάση. Παραμένουν, αλλά πολύ μειοψηφικά, κάποια κινήματα.”

Εμπειρίες αυτόνομης δράσης:

- Αυτόνομες Φοιτητικές παρατάξεις αμέσως μετά τη μεταπολίτευση, όπως ο Δημοκρατικός Αγώνας
- Συνδικαλιστικές κινήσεις εργαζομένων
- Πρόσφατο παράδειγμα το εγχείρημα της “Ανοιχτής πόλης”: Δουλειά πάνω σε σύνθεση θέσεων και ιδεών, όχι κομματικές ισορροπίες.

Με όλα τα παραπάνω διεκδικούμενο είναι ένα διαφορετικό μοντέλο παράταξης. Όχι λενινιστικού χαρακτήρα, όχι μονοληθικό. Συμμετοχή στα κινήματα και σεβασμός τους.

Το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ:

Ενότητα Αριστεράς που διατηρεί πλούσια και γόνιμη την πολιτική διάσταση του καθένα. Ενότητα και διαλεκτική, που σημαίνει δημοκρατία σαν πλούτος όχι ενόχληση.

Μέσα από διαφορετικότητα κοινές γλώσσες, κοινές ιδιότητες πολιτών. Προσπάθεια που στο βάθος είχε ιστορικές αναφορές όπως το ΕΑΜ και η ΕΔΑ.

Παραμένουν, βέβαια, ανοιχτά ιδεολογικά ζητήματα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει επομένως σαν πρωταρχικό καθήκον να συμβάλλει στη σύνθεση πολιτικού σχεδίου κοινωνικής απελευθέρωσης με διακριτή απόσταση από υπαρκτό: «Ο σοσιαλισμός ή θα είναι δημοκρατικός ή δεν θα υπάρξει», όπως έλεγε ο Πουλιαντζάς.

Πρωτότυπο πολιτικό εγχείρημα ο ΣΥΡΙΖΑ: Δεν μπορεί να υπάρξει ΣΥΡΙΖΑ χωρίς ΣΥΝ. Ισχύει όμως και το αντίστροφο.

Ο ρόλος της Νεολαίας:

Μεγάλο βάρος και καθήκον για τη δημιουργία πανελλαδικής έκφρασης της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ.

Εμπειρίες:

□ Λαμπράκηδες

□ Ρήγας Φεραίος αυτόνομη δράση κυρίως σε ζητήματα νεολαίας – πολιτισμού. Είχαν καταγραφεί στην κοινωνία διακριτές πολιτικές από Κόμμα, κυρίως σε ζητήματα πολιτισμού και ζωής των νέων.

Επηρέαζε το ΚΚΕ Εσωτερικού ποικιλοτρόπως. Γεγονός όμως που οδήγησε στη Διαγραφή Πανελλαδικής

□ Ακόμα και η ΚΝΕ επηρέαζε, όπως φάνηκε με τη διάσπαση όταν έγινε η συγκυβέρνηση, ερμηνευμένο επειδή ήταν σε μεγάλο βαθμό εργατική νεολαία

□ Ιδεολογικός εμπλουτισμός της Αριστεράς.

Οι δυνάμεις της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ, όπως και οι άλλες νεολαίες του ΣΥΡΙΖΑ οφείλουν να ενθαρρύνουν κοινές πρωτοβουλίες χωρίς αγκυλώσεις, χωρίς ισορροπίες και κομματικές ανελαστικότητες και περιχαράκώσεις.

Κοινή Παρέμβαση σε χώρους νέων (πρεκάριους) π.χ. στο Καματερό, στο Κερατσίνι, στο Πέραμα. Που θα τους βρούμε; Στις πλατείες, στα Internet Café, γενικά στους χώρους εργασίας και συνάντησής τους.

Να ξαναπλησιάσουμε τους νέους του Δεκέμβρη

Να δημιουργηθούν δεσμοί με κοινωνικά ζητήματα με τους “χωρίς φωνή” και τους “αποκλεισμένους”.

Της Νεολαίας, ίσως, της πέφτει μεγαλύτερο βάρος για να σπάσει την ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού (βλέπε το παράδειγμα του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ).

Να συμβάλλει στη δημοκρατική εμβάθυνση του ΣΥΡΙΖΑ. Χωρίς στοιχίσεις, προκειμένου ο ΣΥΡΙΖΑ να γίνει παράταξη όχι μόνο συνιστωσών αλλά και των μελών. Προφανώς δεν νοείται σήμερα δημιουργία ενιαίου κόμματος.

Ο Λένιν προέτρεπε τη Νεολαία, να μη μιλά μόνο για σοσιαλισμό αλλά και για τον πολιτισμό, για την παιδεία, για την συνεταιριστική κοινωνία

Τις αποτυχίες της θεωρούσε εφαλτήριο νέων προσπαθειών:

«Δοκίμασε πάλι, απέτυχε πάλι, απέτυχε καλύτερα».

* Ο τίτλος “Να βγάλω τους αχινούς από τα πόδια μου” είναι παράφραση άρθρου της Ροσάνα Ροσάντα που είχε δημοσιευθεί στην “Εποχή” με τον τίτλο “Να βγάλω τα χαλίκια από τα παπούτσια μου”. Οι αχινοί ήλθαν στον τίτλο λόγω του θαλάσσιου κάμπινγκ της Νεολαίας Συνασπισμού.

Το παραπάνω κείμενο προέκυψε από την παρέμβαση του Μ. Μπαλαούρα στο πετυχημένο (από άποψη συμμετοχής και προβληματισμού) **κάμπινγκ της Νεολαίας του Συνασπισμού στην Πάρο.

Από την «Εποχή» 28 Αυγούστου 2009

